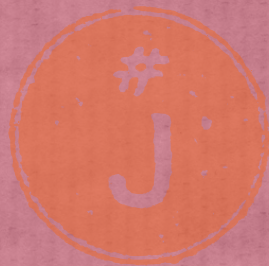

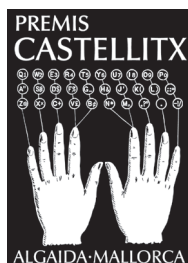
Victorià Ramis d'Ayreflor

Sa por des vellard

*Rosa d'Or de Poesia Popular (Glosat)
Certamen Literari de Castellitx*

ALGAIDA, 1980

Col·lecció Binària · Premis Castellitx · PCI980-G-R-0081-0053

© del text: Victorià Ramis d'Ayreflor

© de l'edició: Ajuntament d'Algaida, 2013

Coberta, maquetació i disseny de la col·lecció: Bartomeu Salas Mascaró

Coordinació editorial: Bartomeu Salas Mascaró

Ajuntament d'Algaida

C/ del Rei, 6 · 07210 Algaida (Illes Balears)

Tel.: 971 12 50 76 · 971 66 56 79

ajuntament@ajalgaida.net

premiscastellitx@ajalgaida.net

biblioteca@ajalgaida.net

www.ajalgaida.net

Queden totalment prohibides, sense l'autorització per escrit dels titulars del copyright, qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació, total o parcial, d'aquesta obra.

Victorià Ramis d'Ayreflor

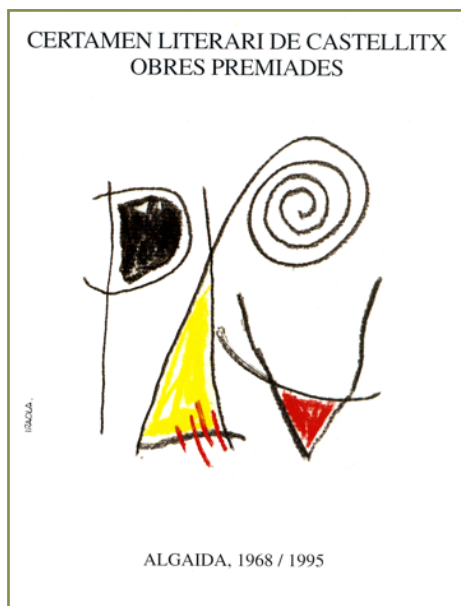
Sa por des vellard

Rosa d'Or de Poesia Popular (Glosat)
Certamen Literari de Castellitx

ALGAIDA, 1980

L'any 1980 el Certamen Literari es convocà sota la denominació *XIII Certamen de Poesia i Prosa i el XI Concurs de Poesia Popular (Glosats) amb motiu de la Festa de Santa Maria de la Pau de Castellitx*. Es presentaren un total de quaranta-un treballs —vint-i-tres de poesia, nou de narració curta i nou de glosat—. El Jurat va estar format per Pere Mulet Cerdà, Josep Maria Llompart, Gabriel Janer Manila, Antoni Mulet i Llorenç Antich Trobat.

El glosat *Sa por des vellard* de Victorià Ramis d'Ayreflor fou publicat per primera vegada al recull *Certamen Literari de Castellitx. Obres premiades 1968/1995* (Algaida: Ajuntament d'Algaida, 1995).

La il·lustració de la coberta del volum que recull les obres guardonades als Premis Castellitx entre el 1968 i el 1995 és de Paco Iraola.

Sa por des vellard

Aquest coverbo fa molt de temps que el volia versificar, perquè no és, com molts dels meus, fruit de la imaginació, sinó que està fonamentat en un fet real: la graciosa ocurrència que va tenir un vellard faceciós, ja fa molts d'anys, a la tertúlia que es feia en aquell casino, exageradament aristocràtic, que es deia ses Mines, del carrer de la Unió de Ciutat, i que era refugi a on anaven a veure passar les hores un parell de dotzenes de senyorots, avorrits de no fer-ne ni brot. El vellet de la història fou precisament el meu avi patern, i l'anècdota me la va contar el marquès vell de Ca la Torre, quan jo era encara un jovencell.

A un casino de Ciutat
hi havia una vegada
una tertúlia animada
d'homos ja de certa edat.

Tots senyors de sa noblesa
de Palma i terratinents,
des qui gaudien un temps
reverències i riquesa.

VICTORIÀ RAMIS D'AYREFLOR

Sense maldecaps ni amarres
duien vida de burgès:
«Menjar, beure i no fer res»,
com pertoca a uns botifarres.

Com ningun d'ells feia feina,
passaven ses hores mortes
amb polèmiques ben fortes,
sempre esqueina que t'esqueina;

i dins son temple de nacres,
aquells bons «vosses mercès»
parlaven més que de res
des anys i ses seves xacres:

que si un pateix de ciàtica,
que si s'altre des pulmons,
que aquest té mal de ronyons,
que aquell té una tos asmàtica,

un es barram, s'altre es ossos,
s'altre ets ulls, s'altre ses venes,
un que té pedres i arenes,
s'altre que es pèl perd a trossos,

un que té malalt es fetge,
s'altre que es cor li fa bots...
És a dir, que estaven tots
més o manco en mans des metge.

Quan ja sa discussió
va deixar esgotat es tema,
per resoldre aquell problema
sortiren an es balcó,

SA POR DES VELLARD

perquè així, amb bona política
i mirant sa gent passar,
bé podrien manejar
ses tisoires de sa crítica.

Quan ja duien una estona
gaudint d'aital bauxa nova
passant-se per sa garrova
tothom, persona a persona,

creuà pes carrer, serena,
exhibint ses formes belles,
una femella d'aquelles
que es diu que tiren d'esquena.

Mirant aquella fadrina,
bé en feren de comentaris
—alguns d'ells massa ordinaris,
impropis de gent tan fina—,

fins que un de mitjana edat,
sense perdre-la de vista,
amb veu una mica trista
li digué an es seu veïnat:

—Deu esser trist fer l'amor
a una allota joveneta
i sentir una por secreta
de que te diga que «no».

Però un vellard setantí
respongué: —No és res això...
Més trist és quan ja tens por
que puga dir-te que «sí».

